

[Landbrugsministeren.]

mod Dumpingpriser, for med de Priser, der har været i det sidste Aars Tid paa Korn fra Udlandet, er vi nede paa Priser, som er ganske urimelige for dem, der skal sælge, og til Fordel for dem, der skal købe, men man kan ikke med nogen som helst Ret staa op og paastaa, at naar Prisen bliver højere, betyder det, at det bliver rentabelt at dyrke den danske Jord, thi for dem, der ikke direkte sælger Korn, men sælger det gennem Smør, Flæsk o. s. v., betyder det ikke den fjerneste Fordel; tværtimod, det betyder formindsket Indtægt for dem, naar Prisen gaar op paa det Korn, de skal købe.

Angaaende det ærede Medlems Udtalelser om Smørafgiften skal jeg bemærke, at det jo dog er soleklart, at hvis vi skal beholde de ulykkeligt lave Smørpriser, vi har i Øjeblikket, og beholde en Afgift, der ligger paa 80—90 Øre pr. Kilogram, vil Forbrugerne af Smør her i Landet komme til at betale Landmændene et aarligt Beløb af 15—20 Mill. Kr. Hvis vi havde haft en fast Afgift, ikke en svingende Afgift, vilde vi, hvis man var gaaet ud fra de samme Principper, som vi havde dengang — da var der jo ingen, der troede, at Prisen var gaaet saa langt ned —, kun have haft en Afgift paa 35 Øre. Det vil sige, at vi ikke havde faaet mere end en Trediedel ind, for Forbruget var jo ikke blevet større, uden at man kom længere ned. Og hvor meget vilde det almindelige Publikums Forbrug stige? Det er tvivlsomt, om det vilde dække det uhyre Tab, vi vilde faa ved den mindre Afgift. Derfor synes jeg, at Landmændene gør klogt i at holde fast ved de Millioner, de nu engang har faaet ved Smørafgiften. Er det klogt at formindske Eksporten ved et øget Forbrug her i Landet, kan det kun skabes ved, at man sælger Smørret billigere, det er indlysende, for Folk har ikke Raad til at købe Smør til de nuværende Priser. Derom er jeg villig til at forhandle, det har jeg sagt tidligere, ogsaa offentlig.

Det ærede Medlem bliver ved at tale om, at Kornpriserne er for smaa og ikke svarer til det, man har regnet med. Det hænger netop sammen med det, som den ærede Ordfører for Det radikale Venstre fremhævede: at Forskellen mellem Salgspris og Købepris er meget betydelig. Derfor er begge Parter skuffede. Naar de ser en Kornlov, der fastsætter en Pris paa 11—13 Kr., det vil sige en Gennemsnitspris paa 12 Kr., tror baade Kornkøbere og Kornsælgere, at det er de 12 Kr., der gælder. Den, der køber, tror, at han kan nøjes

med at give 12 Kr., den, der sælger, tror, at han faar 12 Kr., men det viser sig i Realiteten, at gennemgaaende faar den, der sælger, kun 11 Kr., medens den, der køber, maa give 13 Kr. — nu hører vi 13 Kr. 50 Øre. Det er Mellemandlerne, der tager denne Avance, og det er derfor, baade Kornkøbere og Kornsælgere følger sig forurettet. Nogle mener, at Avancen er for stor. Jeg antager ikke, at det ærede 4de Medlem for 2den Kreds gør det, men det skal jeg ikke udtale mig om. Denne Avance maa man altsaa regne med. Det kan ikke nytte, at Landmændene tror, de kan købe og sælge til samme Pris; der bliver en betydelig Forskel.

Saa beklager det ærede Medlem sig over, at der ligger alt for meget Korn her i Landet, og siger, at vi ved Importforbud burde søge at hindre, at der tabes Penge paa det. Nej, det skal vi slet ikke. Er der nogen, der har spekuleret, enten det er Købmænd, som har opkøbt fremmed eller dansk Korn, eller Landmænd, som har spekuleret i at lade Kornet ligge, saa vi har faaet Lagrene fyldt, bør de selv bære Spekulationstabet. Der er ingen Mening i, at de Kornkøbere, der har betalt den høje Pris, før vi fik Kornordningen, nu ogsaa skal bære Tabet for dem, der har spekuleret i at faa en højere Kornpris, end Kornloven hjemler. Det kan ikke være rigtigt. Vil Folk spekulere, maa de selv bære det Tab, der fremkommer ved Spekulationen, for jeg tænker ikke, at de, hvis de faar Fortjeneste ved Spekulationen, vil være villige til at aflevere til andre.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at en højere Pris for Korn naturligvis maa berettigede Husmændene til ekstra Svinekort. Det er fuldkommen rigtigt; det er netop derfor, vi foreslaar, at de to Love skal følges ad. Det er vor Opfattelse, og det er sikkert ogsaa Opfattelsen blandt Flertallet af Landmændene, at der ikke for den Forhøjelse af Kornpriserne, som de kornsælgende Landmænd har opnaaet gennem Kornloven, er betalt for meget til Husmændene ved Tildelingen af Svinekort. Skal Kornpriserne være højere, hvilket jeg vil være meget betænkelig ved, maa der ud over den Fordel, som Husmændene har faaet ved Svinekortfordelingen, gives Husmændene nogle flere Svinekort. Saaledes som Forholdene nu er afpasset, med den kunstigt høje Kornpris, vi har, i Forhold til de Priser, der betales ude i Verden, og med Tildelingen af Svinekort til Husmændene, maa vi modsætte os en Forrykkelse til Ugunst for Husmændene. Jeg for mit Ved-